

ROZSDÁS ESTE EGY FIATAL KURTIZÁNNAL

V E S Z T E G F E R E N C

A Koszorús Költő bágyadt főkalázban, égve,
egy liliomszálat készült lenyesni épp,
amikor hétvégi nyaralójának erkélyén
– fonott karosszékéből letekintve –
egy virágzó cseresznyefa látványa
annyira elbűvölte,
hogy aznap este nemcsak a rossz világ
színe elől zárkózott el.
De borospoharának is a fenekére nézett!

Tőle azután jöhetett a kurtizán!
Talpig testhezálló selyembrokátban.
A Koszorús Költő halottnak hitt
és versben elsiratott kutyájával.

Amikor pár nappal korábban főküldönce
a megsokasodott városi postával,
a leges-legtitkosabb vágyat is teljesítve,
felzarándokolt Hozzá a lankás hegyre
(a várva várt örömhírrrel, persze) –
a Koszorús Költő irult-pírult,
majd főküldöncéhez hajolt,
s imígyen suttogott:
„Köszönöm, hogy a lányt felhozod ide hozzám.”

A tizenhét éves liliomszál lélekben meg nem roppant,
tartotta magát, mint egy igazi, kiforrott kurtizán.
A Koszorús Költő azonban úgy lángra lobbant,
hogy az édes légyottig
viaszgyertyaként égett, csak égett,
s el is égett bizony csonkig!

*Popovica, 1971**

* Huszonöt év alatt az élet hús-vér rettenetei a legvadabb képzeletet is túlszárnyalják. Lírai titkolódzásnak tehát nincsen többé se valós alapja, se maradék ideje.

Iszapba ásva, aludja át a telet a tűzhasú béka! Ne a költő!

Újvidék, 1996. október 6.